

دوشنبه 27 تیر 17 شعبان 18 ژوئیه

درگذشت «محمدبن ادريس حنظلي» در سال 277 هجري قمری...

درگذشت «#محمدبن ادريس حنظلي» در سال 277 هجري قمری

«#محمدبن ادريس حنظلي» از علمای اهل سنت در سال 277 هجري قمری دیده از جهان فروبست. حنظلي از تمام علوم عصر خود آگاه بود و بویژه در زمینه فقه و رجال از مشاهیر آن دوران بشمار می‌رفت. حنظلي تألیفات فراوانی در زمینه علم فقه دارد که از آن میان می‌توان «#الزهد و المراسل» را نام برد. این کتاب در سال 1321 هجري در حیدرآباد هند به چاپ رسیده است.

تولد «#خواجه عبدالله بن محمد انصاري هروی» در سال 396 هجري قمری

«#خواجه عبدالله بن محمد انصاري هروی» در سال 396 هجري قمری در شهر هرات متولد شد. خواجه عبدالله صوفي نویسنده و شاعر بزرگ قرن 5 هجري است و به پیر هرات شهرت دارد. او از اوائل جوانی در دو رشته علوم ادبی و علوم دینی تحقیق و مطالعه کرد و در کنار این مطالعات اشعار عرب را حفظ می‌کرد. خواجه عبدالله انصاري خود به دوزبان پارسی و عربی شعر می‌سرود. او در تصوف از شیخ ابوالحسن خرقانی تعلیم گرفت و تا مرتبه جانشینی استاد ارتقاء یافت. آثار خواجه عبدالله انصاري غالباً نثر موزون و زیبایی آمیخته به شعر دارد. پیر هرات از نخستین کسانی است که به فارسی نثر مسجع ساخت و در ضمن نثر، شعر بکار برد. گفتنی است که این سبک در زمان سعدي به کمال رسید و گلستان بهترین شاهد آن است. از آثار مشهور خواجه عبدالله انصاري «#مناجات نامه، نصایح و زادالعارفین» را می‌توان برشمرد.

آغاز هفته نیروی انتظامی

پس از قبول قطعنامه 598 و برقراری آتش بس میان ایران و عراق، مسأله ادغام نیروهای انتظامی از طرف وزارت کشور و نمایندگان مجلس به منظور برقراری هر چه بهتر امنیت در داخل کشور و مرزهای جمهوری اسلامی، جلوگیری از صرف هزینه های اضافی و همچنین تداخل وظائف، مسئولیتهای و مأموریتهای مشابه، مطرح و به طور جدی دنبال و سرانجام پس از بحث و بررسیهای فراوان قانون ادغام نیروی انتظامی شامل 11 ماده و 10 تبصره در 27 تیرماه 1369 از تصویب مجلس گذشت و به تأیید شورای نگهبان رسید.

پس از گذشت 6 ماه از تصویب این قانون، ادغام نیروی انتظامی سابق آغاز شد و نیروی انتظامی جمهوری اسلامی ایران در 12 فروردین 1370 با تأیید فرماندهی کل قوا به منصبه ظهور رسید.

بر اساس ماده 1 این قانون وزارت کشور موظف گردید، نیروهای انتظامی موجود آن زمان (شهربانی، کمیته و ژندارمری) را حداکثر ظرف مدت يك سال ادغام نماید و سازمانی تحت عنوان نیروی انتظامی جمهوری اسلامی ایران تشکیل دهد.

ماده 2 این قانون می گوید:

نیروی انتظامی جمهوری اسلامی ایران سازمانی است مسلح در تابعیت فرماندهی کل قوا و وابسته به وزارت کشور که فرمانده آن از طرف فرمانده کل قوا منصوب می شود.

بنابر ماده 3 قانون یاد شده، هدف از تشکیل نیروی انتظامی، استقرار نظم و امنیت، تأمین آسایش عمومی و فردی، نگهبانی و پاسداری از دستاوردهای انقلاب اسلامی در چارچوب این قانون در قلمرو کشور جمهوری اسلامی ایران است.

مأموریت و وظایف نیروی انتظامی براساس ماده 4 این قانون مشتمل بر 25 بند است که مهمترین آنها عبارتند از:

استقرار نظم و امنیت و تأمین آسایش عمومی و فردی.

مقابله. مبارزه قاطع و مستمر با هرگونه خرابکاری، تروریسم، شورش و عوامل حرکتی‌هایی که محل امنیت کشور باشد، با همکاری وزارت اطلاعات.

تأمین امنیت برای برگزاری اجتماعات، تشکل‌ها، راه پیمایی‌ها و فعالیت‌های قانونی و مجاز و ممانعت و جلوگیری از هرگونه تشکل و راه پیمایی و اجتماع غیر مجاز و مقابله با اغتشاش، بی‌نظمی و فعالیت‌های غیر مجاز.

اقدام لازم در زمینه کسب اخبار و اطلاعات در محدوده وظایف محوله و همکاری با سایر سازمانها و یگانهای اطلاعاتی کشور در حدود وظایف آنها. حراست از اماکن، تأسیسات، تجهیزات و تسهیلات طبقه بندی شده غیر نظامی و حفظ حریم آنها باستثنای موارد حساس و حیاتی به تشخیص شورای عالی امنیت ملی که به عهده سپاه پاسداران انقلاب اسلامی خواهد بود.

مراقبت و کنترل مرزهای جمهوری اسلامی ایران، اجرای معاهدات و پروتکل‌های مصوبه مرزی و استیفای حقوق دولت و اتباع مرزنشین جمهوری اسلامی ایران در مرزها و محدوده انصاری اقتصادی دریاها.

اجرای قوانین و مقررات راهنمایی و رانندگی و... حفظ حریم راه‌های کشور.

اجرای قوانین و مقررات وظیفه عمومی و...

براساس ماده 5 نیروی انتظامی جمهوری اسلامی ایران، سازمانهای حفاظت اطلاعات و عقیدتی سیاسی این نیرو از ادغام سازمانهای مشابه در نیروهای انتظامی سابق تشکیل گردید. در تبصره یک این ماده آمده است:

این سازمانها وظایف و مأموریت‌های سازمانهای همنام خود را بر اساس قانون ارتش جمهوری اسلامی ایران عهده دار خواهند بود.

حضرت آیت الله العظمی خامنه‌ای در حکم انتصاب رئیس سازمان عقیدتی سیاسی نیروی انتظامی حجت الاسلام والمسلمین محمد علی رحمانی فرمودند:

هدایت دینی و توجیه سیاسی مسئولان و کارکنان آن نیرو سهم وافری در حسن عمل و رفتار شایسته آنان که در رابطه نزدیک با مردم می‌باشند، خواهد داشت و مایه حفظ پاکدامنی و صحت عمل آنان خواهد شد.

با نگاهی گذرا به رؤس فعالیت‌های پرسنل نیروی انتظامی طی سالهای گذشته به میزان تلاش، فداکاری و ایثار این انسانهای نمونه و شریف در انجام وظایف محوله به این نیرو پی خواهیم برد، و از این رهگذر به نقش سرنوشت ساز آنان در استقرار امنیت و تأمین آسایش عمومی و به طور کلی حاکمیت نظام اسلامی بیش از پیش آگاه می‌شویم.

1- تأمین امنیت عمومی شهرها و حفاظت از امنیت روستاها و مناطق دور افتاده کشور.

2- مبارزه با عوامل بزهکار، جرم و ناامیني در جامعه.

3- تأمین امور انتظامی دستگاه عظیم اداری کشور.

4- مبارزه با قاچاق و مصرف مواد مخدر به عنوان ریشه دارترین توطئه فرهنگی - اجتماعی.

5 - نظم و هدایت امور ترافیکی جاده‌ای به عنوان شریان‌های حیاتی اقتصاد و ارتباطات کشور.

6- انتظام بخشیدن به امور ترافیکی و حمل و نقل شهری.

7- حفاظت از مرزها در قالب پاسگاه‌ها و پادگانهای مرزی.

8- انجام امور اجرایی مربوط به اتباع کشورهای خارجی در بعد انتظامی و کنترل عملکرد آنان در داخل کشور.

9- عهده دار بودن امور انتظامی زندانها و دارالتأدیبها و همچنین ضابط بودن برای قوه قضائیه و مراجع اعمال قانون و حاکمیت آن در

10- همکاری با شبکه جهانی پلیس (اینترپول) در راستای اهداف این سازمان بین المللی در خصوص شناسایی و استرداد مجرمین طبق توافق نامه ها و کنوانسیون های بین المللی.

علاوه بر موارد فوق برگزاری موفق مراحل متعدد همه پرسی ها و انتخابات در سراسر کشور طی سالیان بعد از پیروزی انقلاب اسلامی با حمایت نیروی انتظامی، امنیتی حراستی این نیرو تحقق یافته است، به نحوی که ایران اسلامی در زمینه برگزاری انتخابات سالم و آرام یکی از موفق ترین و با فرهنگ ترین کشورهای جهان بوده است.

از سوی دیگر از هنگام تجاوز عراق تا پذیرش قطعنامه 598، جبهه های نبرد شاهد حضور یگانهای متعددی از نیروهای انتظامی بود که علی رغم شرح وظایف سازمانی مشخص خود، در جبهه های جنگ با متجاوزان بعثی صحنه هایی از ایثار و فداکاری را به منصفه ظهور رساندند.

خیل شهدای کلیه نیروهای انتظامی کشور ضمن این که شاهدهی بر این گفته است خود گویای مراتب ایمان، رشد، اعتقاد، وفاداری و تعهد آنان به اسلام، ولایت فقیه و جمهوری اسلامی است که خود مظهر تحقق اراده ملت مسلمان ایران است.

بخشی از رهنمودهای امام خمینی "ره" به پرسنل نیروی انتظامی:

شما امروز در رژیم اسلامی واقع هستید، یعنی رژیمی که اساسش بر این است که مردم با طبقات ارتشی و ژاندارمری و شهربانی خودشان را از هم جدا ندانند. شما خودتان را از آنها بدانید، آنها هم خودشان را از شما بدانند و با آغوش باز از شما پذیرایی کنند. شما که این معنا را در ذهن مردم با اعمالتان وارد کنید... امروزی روزی است که ملت با این قشرهای انتظامی رفیق اند و دوست اند و برادرند. آنها می خواهند حفظ کنند این انتظامات را برای ملت. ملت وقتی دید که این طایفه خدمتگزار او هستند و محبت به او می کنند، به کسی که خدمت به او می کند، حفظ می کند نظم مملکتش را، قهراً علاقمند می شود. شما کوشش کنید که همین معنایی را که الان هست که بنا این است که رژیم جمهوری اسلامی رژیم مردمی باشد و همه با هم باشند، در دل ها زنده کنید.

... شما امروز شهربانی دولت جمهوری اسلامی هستید، افرادتان یکی یکی باید ملاحظه این را بکنند که من در شهربانی اسلامی دارم کار می کنم. رئیس شهربانی هم باید همین معنا در ذهنش بیاورد. جمعیت تان هم باید همین معنا را در ذهنش باشد که ما در یک مملکتی می خواهیم شهربانی بکنیم که این مملکت مال امام زمان - سلام الله علیه - است، مال حضرت امیر - سلام الله علیه - و مال پیغمبر (ص) است. ما داریم خدمت به پیامبر و اسلام می کنیم. ما نباید به مردم حالا - عرض کنم که - قدرت فروشی بکنیم. خیال بکنیم ما یک قدرتمندی هستیم و مردم چیزی نیستند. اگر این کار را بکنید محبوب مردم نیستید. دلها تان مطمئن، آرام، وقتی شب می روید منزل، با دل آرام منزل می خوابید، هیچ تشویشی در خاطر نیست. اما اگر یک رژیمی باشد که مخالفت بخواهد بکند، حتی آن کس که ظالم است بر حسب نوع مردم - مگر بعضی شان که دیگر متبدل به یک حیوانی شده اند - آنها ناراحت اند از این که اذیت کنند مردم را، این یک چیز جبلی است، آدم وقتی هم به یکی اذیت بکند خودش هم ناراحت می شود. اما در این رژیم باید همه با دل راحت انشالله و با قدرت، اما قدرت برای اشخاصی که فساد می کنند، و رحمت برای دوستان خودتان، "اشدا علی الکفار رحما بینهم" دستور خداست که وصف مومنین این است که در مقابل اجانب می ایستند قوی، بین خودشان دوست و رفیق و رحیم و اینها...

رهنمودهایی از مقام معظم رهبری حضرت آیت الله العظمی خامنه ای "مدظله العالی" به پرسنل نیروی انتظامی:

... آنچه من از نیروی انتظامی جمهوری اسلامی توقع دارم در سه فصل قابل بیان است. خصوصیت اول اقتدار است. نیروی انتظامی باید دارای اقتدار باشد. اقتدار یک امر معنوی است و با صدای کلفت و اسلحه تیز و مشت محکم تفاوت دارد. اقتدار ظاهری در حقیقت اقتدار نیست. باید وضعیتی به وجود آید که هم نیروی انتظامی در خود احساس قدرت کند و هم آحاد ملت دریابند که پاسدار و حافظ امنیت فردی و اجتماعی آنها، یک مجموعه مقتدر و تواناست.

خصوصیت دوم عزت نفس است. نیروی انتظامی باید در چشم مردم عزیز باشد. این عزت از رفتار نیروی انتظامی و چگونگی انجام وظیفه او ناشی می شود. اگر کسی آلوده و اسیر شهوت و تملق و یا وابسته به پول و مادیات بود، بدون استئنا در چشم مردم ذلیل می شود و به دنبال آن سقوط خواهد کرد. پس عزت نیروی انتظامی به این است که پارسیایی و پاکدامنی در تمام ارکان آن مشاهده شود و همه احساس کنند که این نیرو پاکدامن است و خود را آلوده نمی کند و برای عوضهای قلیل مادی و حقیر مادی و پست ارزشی قائل نیست. این یک امر روحی و معنوی است که برای نیروی انتظامی عزت خواهد آورد.

خصوصیت سوم رحمت و مهربانی است. باید نسبت به مردمی که می خواهید از خانه، جاده، امنیت، مرز و کسب و کار آنها محافظت

کنید احساس رأفت و رحمت داشته باشید. مردم باید این معنا را لمس کنند که همان نیروی مقتدر و باصلابتی که در مقابل مخلّ امنیت با کمال قدرت و صلابت می ایستد، وقتی با مردم و تفرّد مظلوم مواجه می شود با رحمت و رأفت برخورد می کند. پس سه عنصر قدرت، عزت و رحمت خصوصیتی است که در نیروی انتظامی پیدا شد. این نیرو در حدی خواهد بود که جامعه اسلامی می تواند به عنوان پشتوانه ای کارآمد و قابل قبول به او تکیه کند.

نکته ای وجود دارد که در حقیقت محور این بحثها است، و آن موضوع دفاع از ارزشهای اسلامی است. هم شما و هم آحاد ملت ایران باید به این نکته توجه کنید. اگر مجموعه ای با قدرت و عزت در میان مردم ظاهر شد، همه باید بدانند که این مجموعه بنا دارد از ارزشهای اسلامی دفاع کند. در درون نیروی انتظامی باید ارزشهای اسلامی معیار و میزان باشد.

سالروز پذیرش قطعنامه 598 شورای امنیت سازمان ملل توسط جمهوری اسلامی ایران در 27 تیر 1367 و در یک اقدام نفس گیر و ناگهانی جمهوری اسلامی ایران قطعنامه 598 سازمان ملل متحد را پذیرفت تا حسن نیت خود را در هشت سال دفاع مقدس ثابت نماید و دشمن متجاوز را در چهارچوب قوانین بین المللی به تمکین وادارد. قرارداد معروف 1975 که به مرزهای معین دو کشور تاکید می کرد از جمله بدیهی ترین مواردی بود که جمهوری اسلامی ایران، رژیم عراق را به پایبندی نسبت به آن فرا می خواند.

سیرت تجاوز کار دشمن علیرغم پذیرش قطعنامه 598 از سوی جمهوری اسلامی ایران باز هم بروز و ظهور یافت. باز هم قوای مسلح عراق با بهره گیری از مزدوران خود فروخته استکبار، مرزهای کشور اسلامی ما را در نوردیدند و هجومی دیگر را به شهرها و روستاهای ایران آغاز کردند.

یکی دلایل واهی رژیم بعث عراق برای تجاوز به حریم نظام جمهوری اسلامی ایران، اختلاف بر سر مرزهایی است که در قرارداد 1975 الجزایر تعیین شده بود. پس از نزدیک به هشت سال جنگ نابرابر که تمام موجودیت رژیم عراق در خطر قرار گرفت، آمریکا و دیگر متحدان و یاوران رژیم بعث عملاً وارد جنگ گردیدند.

حضرت امام خمینی (ره)، با در نظر گرفتن مصالح عالی نظام اسلامی و با درک توطئه گسترده آمریکا و غرب برای سرکوب انقلاب اسلامی و مردم مسلمان و انقلابی ایران، پس از مشورت با فرماندهان عالی نظام و مسئولان مملکتی، قطعنامه 598 شورای امنیت را پذیرفتند. شورای امنیت در این قطعنامه دو کشور ایران و عراق را به برقراری آتش بس و صلح دعوت کرده بود.

جمهوری اسلامی ایران به دلیل ویژگی های مثبت برخی از مفاد این قطعنامه به ویژه، بندهای مربوط به معرفی متجاوز و پرداخت غرامت جنگی، موافقت خود را با پذیرش آن اعلام کرد. اما با وجود پذیرش قطعنامه 598 توسط جمهوری اسلامی ایران، رژیم عراق که خود نیز آن قطعنامه را پذیرفته بود، تا زمان برقراری آتش بس رسمی در مرداد ماه سال 1367 ش (اوت 1988م) به تهاجمات خود علیه جمهوری اسلامی ایران ادامه داد و خوی تجاوزگری خود را بار دیگر آشکار ساخت.

پس از پذیرش قطعنامه 598 از طرف ایران، آتش بس میان طرفین از تاریخ 29 مرداد 1367 برقرار شد. شورای امنیت در تاریخ 18 مرداد 67، قطعنامه 619 را تصویب کرد که به موجب آن گروه ناظران نظامی ایران و عراق و سازمان ملل که از حدود چهارصد نفر از 25 ملیت مختلف تشکیل شده بود، در دو کشور مستقر شدند.

همان گونه که مقام معظم رهبری فرمودند:

"کسانی که در جبهه های سیاسی مسئول دفاع از انقلاب و نظام اسلامی بودند، فضای سرد سیاسی و توطئه های گوناگون دشمنان اسلام در عرصه بین المللی را بیش از دیگران احساس کردند. آنان با فداکاریهای خود در کنار ارتش، سپاه، بسیج و آحاد ملت ما، دشمن را مبهذوت ساختند و من این پیروزی بزرگ سیاسی و

بین المللی را به دست اندرکاران پیگیری قطعنامه 598 که تلاش قابل تحسینی را به انجام رساندند، تبریک می گویم."

و اما موضوع قطعنامه 598:

شورای امنیت پس از مشورتهای فراوان و با توافقات اصولی به عمل آمده در 29 تیرماه 1367 (20 ژوئیه 1987 میلادی) در جلسه شماره 2750 خود طرح قطعنامه ای را که قبلاً در خصوص کلمه به کلمه آن توافق شده بود به اتفاق آرا به تصویب رساند. طرح قطعنامه را اعضای دائم شورا تهیه کرده بودند و نظریات اعضای غیردائم نیز تا حدودی لحاظ شده بود.

متن قطعنامه 598:

شورای امنیت، با تأیید مجدد قطعنامه (1986 میلادی) 582 خود، با ابراز نگرانی عمیق از این که علی رغم درخواستهایش برای آتش بس، منازعه بین ایران و عراق به شدت سابق با تلفات شدید انسانی و تخریب مادی ادامه دارد، با ابراز تأسف از آغاز و ادامه منازعه، همچنین با ابراز تأسف از بمباران مراکز صرفاً مسکونی غیرنظامی، حملات به کشتیرانی بی طرف یا هواپیماهای کشوری، نقض قوانین بین المللی انسان دوستانه و دیگر قوانین ناظر بر درگیری مسلحانه، بویژه کاربرد سلاحهای شیمیایی برخلاف الزامات پروتکل 1925 ژنو، با ابراز نگرانی عمیق نسبت به احتمال تشدید و گسترش بیشتر منازعه، مصمم گردید به تمامی اقدامات نظامی بین ایران و عراق خاتمه بخشد، معتقد شد که می باید یک راه حل جامع، عادلانه، شرافتمندانه و پایدار بین ایران و عراق به دست آید.

با یادآوری مفاد منشور ملل متحد، به ویژه تعهد همه ذول عضو به حل اختلافات بین المللی خود از راه های مسالمت آمیز به نحوی که صلح و امنیت بین المللی و عدالت به مخاطره نیفتد، با حکم به این که در منازعه ما بین ایران و عراق زمینه صلح حاصل شده است، با اقدام براساس مواد 39 و 40 منشور ملل متحد:

1- خواستار آن است که به عنوان یک قدم اولیه جهت حل و فصل (مناقشه) از راه مذاکره، ایران و عراق یک آتش بس فوری را رعایت کرده، به تمامی عملیات نظامی در زمین، دریا و هوا خاتمه داده و تمامی نیروهای خود را بدون درنگ به مرزهای شناخته شده بین المللی بازگردانند.

2- از دبیرکل درخواست می کند که یک تیم ناظر ملل متحد را برای بررسی، تأیید و نظارت بر آتش بس و عقب نشینی نیروها اعزام نماید و همچنین از دبیرکل درخواست می نماید با مشورت طرفین درگیر، تدابیر لازم را اتخاذ نموده، گزارش آن را به شورای امنیت ارائه نماید.

3- مصرانه می خواهد اسرای جنگی آزاد شده و پس از قطع مخاصمات فعال کنونی، براساس کنوانسیون سوم ژنو 12 اوت 1949، بدون تأخیر به کشور خود بازگردانده شوند.

4- از ایران و عراق می خواهد با دبیرکل در اجرای این قطعنامه و در تلاشهای میانجیگرانه برای حصول یک راه حل جامع، عادلانه و شرافتمندانه مورد قبول دو طرف در خصوص تمام موضوعات موجود، منطبق با اصول مندرج در منشور ملل متحد، همکاری نمایند.

5- از تمامی کشورهای دیگر می خواهد که حداکثر خویشتنداری را مبذول دارند و از هرگونه اقدامی که می تواند منجر به تشدید و گسترش بیشتر منازعه گردد احتراز کنند و بدین ترتیب اجرای قطعنامه حاضر را تسهیل نمایند.

6- از دبیرکل درخواست می نماید که با مشورت با ایران و عراق، مسأله تفویض اختیار به یک هیأت بی طرف برای تحقیق راجع به مسئولیت منازعه را بررسی نموده و در اسرع وقت به شورای امنیت گزارش دهد.

7- ابعاد خسارات وارده در خلال منازعه و نیاز به تلاشهای بازسازی با کمکهای مناسب بین المللی پس از خاتمه درگیری تصدیق می گردد و در این خصوص از دبیرکل درخواست می کند که هیأت کارشناسان را برای مطالعه موضوع بازسازی و گزارش به شورای امنیت تعیین نمایند.

8- همچنین از دبیرکل درخواست می کند که با مشورت با ایران و عراق و دیگر کشورهای منطقه، راههای افزایش امنیت و ثبات

منطقه را مورد مدافه قرار دهد.

9- از دبیرکل درخواست می‌کند که شورای امنیت را در مورد اجرای این قطعنامه مطلع نماید.

10- مصمم است برای بررسی اقدامات بیشتر جهت رعایت و اجرای این قطعنامه در صورت ضرورت جلسات دیگری مجدداً تشکیل دهد.